

Erik GALLE

*Priester-psychotherapeut
en tv-maker*

„Mijn leven is een kronkelweg”, zegt priester Erik GALLE. Een van die kronkels maakte dat we hem vandaag vooral kennen als televisiemaker en eindredacteur van de programma's van Braambos. Zijn nieuwe boek, *Als God zo lang kan duren*, is een diepzinnige zoektocht naar de betekenis van Gods menswording. Voor de auteur is innerlijkheid de bron van echte menselijkheid.

‘Veel gelovigen blijven staan op de drempel’

Erik DE SMET

Rijk word je niet van een religieus boek, maar Erik GALLE besliste om de opbrengsten van zijn nieuwste werk integraal te schenken aan de nieuwbouw van de abdij van Westvleteren, precies omdat hij gelooft in een contemplatieve levenswijze. De ontmoeting met Jezus daagt hem uit. „Waarom zwijgen wij zo vaak over de menswording?”, vraagt hij zich af. „Veel gelovigen blijven op de drempel staan. De diepte van het geloof blijft op die manier voor hen verborgen.”

–Eigenlijk bent u in de mediawereld een laatbloeiër, is het niet?

De liefde voor het woord is er altijd geweest. Achteraf gezien blijkt het zelfs een rode draad in mijn leven, al lijkt mijn leven een kronkelweg. Op mijn achttiende trad ik in bij de missionarissen van het heilig hart. Alvorens de studies toegepaste theologie aan te vatten, mocht ik twee jaar lang aan de slag in een mediacentrum in het noordoosten van Brazilië. Het was nog de tijd van videobanden en diareeksen. De nadruk lag er niet, zoals hier vandaag, op het visuele resultaat, maar op de vraag of de mensen er gebruik van konden maken. Daar ontdekte ik de kracht van beelden.

Op m'n vijfendertigste verliet ik – zonder bitterheid of rancune – de congregatie om diocesaan priester te worden. Ik had toen net het boek *De spiegel doorbreken* geschreven en het was alsof er inderdaad iets verbroken werd. Inmiddels had ik een psychotherapeutische opleiding gevolgd en dat had er ongetwijfeld ook mee te maken.

–Waarom wilde u naast priester ook therapeut zijn?

Mensen doen wel eens een beroep op een priester als geestelijke leidsman. Dat lag me wel, maar tegelijk voelde ik me niet deskundig genoeg. Ik volgde dan een opleiding *Client Centered Therapie*, een therapie waarbij de cliënt in het middelpunt staat. De therapeut heeft de waarheid niet in pacht, maar wil door te luisteren iemand teruggeven aan zichzelf. Ik moest dus weten hoe ik, als klankbord van anderen, zelf in elkaar zat. Het heeft iets evangelisch: in het luisteren wordt een mens geboren.

–Dwong de therapeutische opleiding u uw levensideaal te herformuleren?

Nooit voelde ik de behoefte opwellen om mijn priesterambt of mijn geloof af te leggen. De beslissing om het klooster te verla-

Erik Galle: „Jezus is het wederwoord op de ik-cultuur”. © Hugo Maris

ten, beschouw ik als een van de kronkels op mijn levensweg. Jaren zocht ik hoe ik mijn priesterschap opnieuw vorm kon geven. Dankzij de benedictinessen in Bonheiden, waar ik geregeld voorga, is dat ook gelukt. Al die tijd ben ik blijven schrijven en daardoor bij Braambos terechtgekomen. Duidelijk is dat mijn leven balanceert tussen twee polen: contemplatie en creativiteit. Nooit ben ik gestopt met het dagelijkse stille gebed. Op een oude koffer, die ik mee had naar Brazilië, stond een triniteitsicoon en die is me altijd blijven vergezellen.

–In uw boek lezen we dat „we door Jezus worden bevrijd van onszelf”. Staat dat niet haaks op wat een therapeut wil bereiken?

Zonder Gods menswording in Jezus zou ons mens-zijn in zichzelf opgesloten zijn gebleven. Het mysterie van de menswording toont ons niet alleen God. Het laat ons ook zien waartoe een mens in staat is. De ik-cultuur, het gevoel dat de bestemming van ons leven onszelf is, lijkt me oneindig eindig. Bevrijding ligt niet in het afscheid nemen van jezelf, maar van je 'zelfgenoegzame ik'. Jezus is zichzelf geworden doordat Hij voortdurend verwees naar zijn Va-

der. „Wie Mij ziet, ziet de Vader.” Dat kan de hedendaagse mens niet zeggen. Jezus is het wederwoord op de ik-cultuur.

–Hoe concreet maakt het geloof betere mensen van ons?

Jezus is waarachtig mens geweest. Het dringt zelden echt door hoe kwetsbaar Hij daardoor was. Alles wat menselijk is, heeft God met ons gedeeld. Jezus is onze broer, maar tegelijk ons ook volstrekt vreemd.

„Het mysterie van de menswording toont ons niet alleen God, maar ook waartoe een mens in staat is”

Dat boeit me mateloos, hoe in Jezus gelijkheid en verschil zo sterk naar boven komen. Die twee polen maken dat wij in relatie kunnen staan met anderen. Die sleutel bevrijdt en doet op een andere manier in het leven staan. Ontplooiing is iets dat niet door onszelf kan geschieden. Zelf zijn we

daar niet toe in staat. De aanzet komt altijd van buiten. De Kerk mag zich dan ook niet te sterk afzetten tegen wat er in de samenleving leeft, want dan negeert ze de grond van haar geloof. Tegelijk mag de Kerk niet opgaan in de wereld. Gist in het deeg zijn, zo staat er in het evangelie, maar gist op zich is tot niets in staat.

–Dergelijke geloofsarbeid leveren, zoals u doet, ligt vandaag toch moeilijk.

Hoe komt het toch dat er vandaag zo agressief wordt gereageerd op geloof, als zo vele van onze tijdgenoten er toch niets meer mee te maken willen hebben, als ze zich toch van die 'last' bevrijd weten? Wellicht is de ware oorzaak van die woede een krenking van het ego waarvan het behoud het hele levensproject omvat. Het 'ik' is een te verdedigen burcht. Confrontatie is niet de weg, ons enige antwoord als gelovigen bestaat in het dieper doordringen in het mysterie van Gods menswording.

Erik Galle, *Als God zoveel jaar kan duren. Een christelijk antwoord op de ik-cultuur*, Lannoo, Tielt, 2010, 14,95 euro, ISBN 978 90 2099 283 0.